

РЕШЕНИЕ

№ 41875

гр. София, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9214** по описа за **2025** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от председателя на Комисията за противодействие на корупцията срещу решение №2066 от 05.06.2025 г., постановено по НАХД № 8955 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № КПК-НП от 15.05.2024 г., издадено от касатора, с което на основание чл. 115, ал. 1, вр. чл. 120, ал. 1 ЗПК на В. И. Р. е наложена глоба в размер на 1600 лева за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК.

В жалбата се поддържа, че В. И. Р. заема публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1 ЗПК от момента на влизане в сила на ЗПК от 06.10.2023 г., поради което за него възниква задължение да подаде своите декларации по чл. 52, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК. Пояснява се, че В. И. Р. не е подал встъпителна декларация, след като е придобил качеството на лице, заемащо публична длъжност. Отделно от това се поддържа за липсата на доказателства за подаване на встъпителна декларация пред РУО, при което е неприложима § 4 от ПЗР на ЗПК. Поддържа се, че съдът грешно е тълкувал чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК, свързано със заемането на публична длъжност, за което поддържа, че преди промените на ЗПК, В. И. Р. не е заемал публична длъжност, но след влизане в сила заема такава по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК. Изразява несъгласие за приложението на § 2 ПЗР на ЗПКОНПИ (отм), тъй като лицата са подавали декларация пред органа по назначаването, а според ЗПК се подават пред КПК, ако заемат публична длъжност.

Ответникът - В. И. Р. оспорва касационната жалба. Претендира адвокатски хонорар. Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства, районният съд е установил от фактическа страна, че от 19.12.2016 г. В. И. Р. е заемал длъжността „директор“ на ОУ „Х. Б.“, а от 13.11.2020 г. е заемал длъжността „директор“ в ОУ „И. В.“ – [населено място]. Прието е, че В. И. Р. е подавал ежегодна декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ (отм) за 2021 г. и ежегодна декларация за имущество и интереси по чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК за 2022 г. Според съда била извършена проверка в деловодната система на КПК, на която е установено, че В. И. Р. не е подал встъпителна декларация пред КПК в срока от 06.10.2023 г. до 06.11.2023 г. Бил съставен АУАН за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК, а впоследствие с НП била наложена глоба в размер на глоба в размер на 1600 лева.

За да отмени НП, въззивният съд е приел, че към 06.10.2023 г. (датата на влизане в сила на ЗПК) В. И. Р. вече е заемал длъжността „директор“ на ОУ „И. В.“ – [населено място]. По тези съображения е направен извод, че за него не е възникнало задължение да подаде декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК, тъй като тази декларация следва да се подаде в 1-месечен срок от заемането на публичната длъжност, а в случая В. И. Р. е заемал длъжността много преди да влезе в сила ЗПК. Допълнително е посочено, че В. И. Р. е подал встъпителна декларация пред органа по назначаване, за което на основание § 4 от ПЗР на ЗПК за него не е възникнало ново задължение за първоначално деклариране на имущество пред КПК.

Настоящият касационен състав, след като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на релевантните за случая обстоятелства и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка, доводите за незаконосъобразност на решението, изложени в касационната жалба са неоснователни.

В настоящия случай приложение намира разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК, съгласно която задължените лица, подали встъпителни декларации по реда на отменените разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, не подават нови встъпителни декларации след влизането в сила на този закон. Те подават декларации при условията и по реда на този закон в сроковете по чл. 52 от ЗПК. Целта на посочената норма е да се ограничи повторното подаване на встъпителни декларации. Посочената норма се отнася за всички задължени лица по ЗПКОНПИ (отм), сред които са лицата по § 2, ал. 1, т. 2 от ДР на ЗОКОНПИ (отм, редакция ДВ, бр. 104 от 30.12.2022 г.), а В. И. Р. попада сред тях и е подал встъпителна декларация по реда на ЗПКОНПИ (отм) пред органа по назначение. Органът не е оспорил факта за подаване на такава встъпителна декларация ЗПКОНПИ (отм) пред органа по назначаване, а оспорването на този факт е направено едва с касационната жалба. Следва да се посочи, че в съдебно заседание се представи документ, издаден от РУО – В., установяващ

подаване на встъпителна декларация от В. И. Р. по реда на ЗПКОНПИ (отм). Към 06.10.2023 г. В. И. Р. вече е заемала длъжността „директор“ на училище и за него не е възникнало ново задължение за първоначално деклариране на имущество пред Комисията, при условията и по реда на новия закон.

Изцяло ирелевантни са твърденията, че декларациите по ЗПКОНПИ (отм) са подавани пред органа по назначаване, а не пред КПКОНПИ, тъй като § 4 от ПЗР на ЗПК не поставя такова изискване. В тази връзка са неотнормирани твърденията, че КПК не е могла да извърши контрол на подадените декларации пред органите по назначенията. Освен, че са неотнормирани такива твърдения, то същите са и неправилни, тъй като КПКОНПИ с аимали възможност да извършват съответния контрол по своевременно подаване на декларации – арг. чл. 173, ал. 2, вр. чл. 177 ЗПКОНПИ (отм).

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

По разностите:

При този изход на спора, ответната страна има право на разноски, направени в касационната инстанция. От представения договор за правна помощ се установява за уговорен адвокатски хонорар в размер на 460 лева, изплатен в брой.

Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредбата за минималните адвокатски хонорари (Наредбата) е предвидено, че възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. В случая е наложена глоба в размер на 1 600 лева, при което приложение намира разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата, според която възнаграждението се определя по следния начин: при интерес от 1 000 до 10 000 лв. – 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1 000 лв. Това означава, че минималният размер на адвокатският хонорар е 460 лева според наредбата.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2066 от 05.06.2025 г., постановено по НАХД № 8955 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати на В. И. Р. сумата в размер на 460 лева, представляваща направени разноски в касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.